

Harald Amdals tale ved mottakelsen av Fritt Ords Pris 2. mai 2018

Kjære alle dere som er her i dag, berørte, Charlotte, familie, slekt, venner og spesielt inviterte. Til dere i Fritt Ord. Tusen takk. Det er stort for meg å få denne prisen.

I dag handler det om oss. Derfor er jeg komfortabel med å sette ord på hva jeg selv tenkte og følte i arbeidet med denne saken.

Da vi i 2014 avdekket et stort omfang av seksuelle overgrep mot barn i Tysfjord, pratet jeg ikke til noen om egne tanker og følelser etter samtalene med de mange som har opplevd overgrep.

Hvorfor skulle jeg prate om det? Skulle liksom jeg prate om meg selv – når folk fortalte meg om et liv med overgrep, angst og depresjoner?

Det var ikke naturlig for meg å være selvsentrert i samtalene med de som har opplevd overgrep. I stedet viet jeg oppmerksomheten min til samtalepartnerne – og forsøkte å forstå så godt jeg kunne.

Det tror jeg var viktig. Jeg tror at de som i liten grad har opplevd å bli tatt på alvor, la merke til at noen var opptatt av det de fortalte. En av kvinnene sa nylig at forståelsen var nok til å gi oss en sjanse.

En av de som ga oss tillit, og som jeg snakket med jevnlig, er ikke blant oss lenger. Hun tok livet sitt. Det er jeg lei meg for. Hun ønsket så sterkt at historien hennes skulle fortelles. Før hun døde kalte hun oss englene sine.

På det tidspunktet stod Kenneth og jeg uten en redaksjon i ryggen. Vi fikk rådgivning av Høgskulen i Volda, men vi to var ansvarlig for prosjektet.

Det var en vanskelig situasjon å stå i. Ansvarer jeg kjente overfor de andre berørte, føltes tungt. Hva om VG ikke var interessert? Jeg hadde lovet dem at historiene deres ville bli kjent. Skulle de berørte nok en gang oppleve seg som uviktige?

Vi grep muligheten. Vi greide å håndtere usikkerheten, og historiene ble kjent.

I ettertid har opplevelsene mine ført til mange selvrefleksjoner. Hvordan opplever andre meg? Hvordan reagerer jeg når jeg hører om andres lidelser? Med mål om å bygge tillit måtte jeg begynne med meg selv. Erfaringene mine er at refleksjon over eget arbeid kan gjøre meg bedre i stand til å velge tilnæringsmåter. Arbeidet med denne saken har gjort meg mer bevisst på hvilket ansvar jeg har som journalist når jeg snakker med mennesker om noe de har opplevd, som i utgangspunktet ikke er naturlig for dem å dele med andre.

Takk igjen for prisen. Jeg vil bruke min del av prispengene til nye journalistiske prosjekter for å beskytte mennesker mot overgrep og forsømmelser.

Takk for meg.